

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **JUDr. I. P.**
Xxx, Xxx

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní třída 118/16, Praha 1
zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem
se sídlem Školská 12, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 19. 2. 2016, sp. zn. K 98/2012

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeríková.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá přezkumu rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory (dále jen „*odvolací kárný senát*“) ze dne 19. 2. 2016, sp. zn. K 98/2012 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým odvolací kárný senát
 - a) zrušil rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 12. 9. 2014, sp. zn. K 98/2012 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a
 - b) sám znovu uznal žalobce vinného z kárného provinění tím, že ačkoliv mu jako právnímu zástupci prvního žalovaného V. P. (dále jen „V.P.“) ve sporu proti žalobci F. Z. (dále jen „F.Z.“) v řízení vedeném u Okresního soudu v Novém Jičíně pod čj. 14 C 375/2008 o určení, že druhý žalovaný, společnost CH. a.s. (dále jen „CH. a.s.“) je vlastníkem nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Xxx Xxx na listu vlastnictví č. xxx pro obec a katastrální území Xxx (dále jen „*Nemovitosti*“), bylo známo, že žalobce F. Z. má pohledávku za společností CH.a.s. ve výši 4.500.000 Kč, kterou vymáhá v exekučním řízení vedeném u soudního exekutora Mgr. Františka Gajdoše pod čj. 060 EX 643/2011, učinil odporovatelný úkon, když v průběhu řízení, které skončilo dne 12. 12. 2011, a to dne 8. 12. 2011 uzavřel v zastoupení společnosti Y. s. r. o. (dále jen „Y s. r. o.“), již je jediným jednatelem a jediným společníkem, jako kupující se společností CH. a.s., jako prodávajícím, kupní smlouvu, jejímž předmětem byly Nemovitosti, a to za dohodnutou kupní cenu 500.000 Kč, ačkoliv cena těchto nemovitostí byla vyšší, minimálně 1.141.120 Kč, tedy při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tímto účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost poctivým a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, čímž se dopustil závažného porušení ustanovení § 16 odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o advokacii*“) ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky.
2. Za uvedené jednání uložil odvolací kárný senát žalobci podle ustanovení § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření pokuty ve výši 55.000 Kč a povinnost uhradit České advokátní komoře (dále jen „*ČAK*“) 3.000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. Odvolací kárný senát nejprve rekapituloval obsah prvostupňového rozhodnutí a zjištěný skutkový stav, jak vyplynul z provedeného dokazování. Odvolací kárný senát uvedl, že celá operace byla podezřelá, protože společnost, která prohraje spor o platnost převodu svého jediného majetku a obratem jej znovu převede, a to za neadekvátní cenu a v situaci, kdy jí už zbydou pouze závazky, budí dojem, že nerealizuje svůj běžný či legitimní podnikatelský záměr. Podle názoru odvolacího kárného senátu nebylo podstatné, zda společnost CH. a.s. neuspokojila věřitele V. P. nebo F. Z. a tvrzení žalobce, že hájil zájmy svého klienta V. P., jehož právo je silnější, bylo nesrozumitelné a neakceptovatelné, protože vyvedením majetku ze společnosti CH. a.s. kamkoliv by měl správně utrpět újmu i V. P., takže žalobce by poškodil svého klienta. Podle názoru odvolacího kárného senátu bylo podstatné, že ve vztahu k oběma věřitelům došlo k významnému a nezdůvodnitelnému zmenšení majetku společnosti CH. a.s., což je v oblasti trestního práva označováno jako poškozování věřitele a že na tomto jednání žalobce významně participoval, ačkoliv byl se situací seznámen, je osobou s právnickým vzděláním a jako advokát je povinen dodržovat speciální povinnosti, přičemž neposkytl pouze právní pomoc sepisem smlouvy, ale asistoval při převodu jako jednatel nabyvatele.
4. Odvolací kárný senát se ztotožnil se zjištěným skutkovým stavem ze strany správního orgánu I. stupně a upravil popis skutku ve výroku, aby z něj bylo patrné, že cena Nemovitostí byla vyšší než

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

cena sjednaná v kupní smlouvě. Odvolací kárný senát odmítl obranu žalobce, že F. Z. bude pravděpodobně úspěšný v novém řízení na určení, že vlastníkem Nemovitostí je společnost CH. a.s., a bude tedy moci uspokojit svoji pohledávku, protože k tomu nedošlo a protože případná reparace nemění nic na tom, že skutek byl dokonán. Argumentaci žalobce, že společnost CH. a.s. má jiný dluh ve výši cca 7 mil. Kč vůči V. P., který předchází pohledávce věřitele F. Z. ve výši 4,5 mil. Kč, a nemá buď žádný majetek, nebo má Nemovitosti v hodnotě 1,1 mil. Kč, tj. prodejem Nemovitostí by byl přednostně uspokojen V. P. a na F. Z. by stejně nic nezbylo, odvolací kárný senát nepřisvědčil, neboť společnost CH. a.s. byla v každém případě předlužená, její statutární orgán měl podat návrh na zahájení insolvenčního řízení a pohledávky by byly uspokojeny poměrně, uznal-li by insolvenční správce pohledávku věřitele V. P. I kdyby tomu tak bylo a pohledávka věřitele V. P. by byla uznána jako přednostní, nemohlo by to ospravedlnit jednání žalobce, které fakticky vedlo ke zmenšení majetku společnosti CH. a.s., ať již ke škodě kohokoliv. Žalobce přehlížel, že vytýkaný skutek nespočíval pouze v poškození F. Z., ale v tom, že učinil odporovatelný úkon, ačkoliv mu bylo známo, že F. Z. má pohledávku za společností CH. a.s. ve výši 4,5 mil. Kč. Odvolací kárný senát odmítl i argumentaci žalobce nepodmíněností zajišťovacího převodu práva podle ustanovení § 2044 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, protože tento zákon v době spáchání nebyl platný a nelze uvěřit, že by žalobce jednal s výhledem na přijetí nového občanského zákoníku.

5. Odvolací kárný senát dále uvedl, že mu žalobce předložil rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 14. 4. 2015, sp. zn. 14 C 75/2012, kterým byla zamítnuta (v pořadí druhá) žaloba F. Z. na určení, že vlastníkem Nemovitostí je společnost CH. a.s. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 8. 5. 2015. Okresní soud v Novém Jičíně přitom této žalobě nejprve vyhověl, avšak jeho rozsudek byl zrušen s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2011, sp. zn. 33 Cdo 2350/2009, podle kterého je exekutor při provádění exekuce oprávněn prejudiciálně posoudit platnost právního úkonu, jímž povinný po nařízení exekuce převedl nemovitost na třetí osobu a pokud dospěje k závěru, že tento právní úkon je neplatný, exekuci prodejem nemovitosti provede, i když není povinný zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník či spoluvlastník nemovitostí, které mají být exekucí postiženy. Na straně F. Z. tedy chyběl naléhavý právní zájem na určení, že vlastníkem Nemovitostí je společnost CH. a.s. K argumentaci žalobce, že s ohledem na výše uvedené neexistuje příčinná souvislost mezi jednáním žalobce jako advokáta a škodou, která údajně vznikla F. Z., odvolací kárný senát uvedl, že nic nemění na skutkových a právních závěrech ve věci, protože je nesporné, že se žalobce skutku dopustil a že v jeho důsledku bylo F. Z. minimálně částečně znemožněno uspokojení jeho pohledávky. Z hlediska kárného řízení nebylo podle názoru odvolacího kárného senátu relevantní skutečností to, že F. Z. mohl faktické realizace uspokojení dosáhnout exekucí, kterou však exekutor z nejasných důvodů nerealizoval, protože na podstatě jednání žalobce se tím nic nemění.
6. K poukazu žalobce na údajný převod části podílu ve společnosti Y s. r. o. na společnost CH. a.s. odvolací kárný senát uvedl, že podstatou této operace mělo být, že společnost Y s. r. o. získala od společnosti CH. a.s. Nemovitosti a následně by žalobce převedl kontrolní podíl ve společnosti Y s. r. o. na společnost CH. a.s. a tím by jí fakticky vrátil kontrolu nad Nemovitostmi. Žalobce však nedokázal vysvětlit smysl uvedené operace a ve spojení s tvrzením, že společnost Y s. r. o. – na rozdíl od společnosti CH. a.s. – bude schopna zajistit financování na restaurování Nemovitostí, postrádá tato operace logiku podnikatelského záměru. Odvolací kárný senát měl tvrzení žalobce o tom, že převod podílu ve výši 60 % někdo blokoval za nedůvěryhodný, a to s ohledem na kopie e-mailové komunikace z 8. 2. 2012 mezi žalobcem a V. P., z nichž vyplynulo, že podle V. P. převod nespěchá, přičemž tato komunikace předchází době, kdy se V. P. sám stal členem představenstva CH. a.s., a není tedy jasné, proč s ním žalobce jednal. Ze smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 25. 6. 2012 pak podle odvolacího kárného senátu není patrné, kdo za společnost CH. a.s. jednal, avšak je patrné, že žalobce nemohl urgovat její plnění v únoru 2012. Pro dokreslení

nedůvěryhodnosti odvolací kárný senát poukázal na to, že smlouva obsahuje nečitelné podpisy s uvedením „úředně ověřený podpis“, avšak ověření chybí.

7. K námitce, že smlouvu o koupi Nemovitostí uzavřela společnost a za ni žalobce jako jednatel, a nejde tedy o výkon advokacie, odvolací kárný senát uvedl, že plně souhlasí s odůvodněním správního orgánu I. stupně, který se opřel o relevantní judikát Nejvyššího správního soudu a rozhodovací praxi orgánů ČAK. Odvolací kárný senát doplnil, že žalobce ve věci působil jako advokát, jako advokát získal informace o majetkových poměrech obchodní společnosti CH. a.s. a zejména o snaze F. Z. uspokojit svoji pohledávku z majetku této společnosti, přičemž jisté je, že ve chvíli, kdy měl F. Z. tuto možnost po letech soudních sporů na dosah, spolupodílel se žalobce jako právní zástupce dlužníka na operaci, která F. Z. vrátila na úplný začátek celého problému, takové jednání s advokací nepochybně souvisí a snižuje její důstojnost. Odvolací kárný senát odmítl, že by v tomto případě hrozilo aplikování individuálních, nereálných, zkreslených či cíleně agravovaných představ o tom, co může snížit důstojnost advokátního stavu a uvedl, že žalobce v dvojím postavení advokáta-právního zástupce dlužníka a současně představitele subjektu, který přebírá dlužníkův majetek, v důsledku čehož věřitel ztrácí i jen hypotetickou možnost uspokojit svoji pohledávku, a činí tak s vědomím těchto souvislostí, zcela jistě nejednal čestně a svědomitě. Odvolací kárný senát doplnil, že přistoupil ke snížení výše kárného opatření pokuty o 15.000 Kč, neboť kárné řízení trvalo o rok déle, než by bylo přiměřené.

III. Žaloba

8. Žalobce nejdříve popsal skutkové okolnosti věci. Podle směnečného platebního rozkazu č. j. 3 Sm 139/2007 měla společnost CH. a.s. jako dlužník uhradit věřiteli F. Z. částku ve výši 4,5 mil. Kč z titulu nesplacené půjčky. Nemovitosti měly být zástavou této půjčky, což se však nestalo a po právní moci uvedeného směnečného platební rozkazu společnost CH. a.s. převedla Nemovitosti na V. P., který k nim měl platné zástavní právo k zajištění pohledávky ve výši 5,2 mil. Kč z titulu půjčky z roku 2006, přičemž právní účinky vkladu tohoto zástavního práva jsou ke dni 10. 2. 2006, tj. časově předchází právu F. Z. V prvním řízení o určení vlastnického práva k Nemovitostem ve prospěch společnosti CH. a.s. F. Z. uspěl a před právní mocí rozsudku v tomto řízení společnost CH. a.s. převedla Nemovitosti slovenské společnosti Y s. r. o., která je ve vlastnictví žalobce. Hlavní pohnutkou tohoto úkonu byla podle žalobce skutečnost, že nebylo dosaženo opětovného zápisu zástavního práva ve prospěch V. P. k zajištění zmíněné pohledávky ve výši 5,2 mil. Kč. V. P. byl v té době klientem žalobce a kdyby F. Z. provedl výkon rozhodnutí, nebyl by již pozdější zápis zástavního práva ve prospěch V. P. k ničemu, neboť ten by se již svého práva nikdy nedomohl. Za těchto okolností F. Z. podal další určovací žalobu, které však Okresní soud v Novém Jičíně nevyhověl pro absenci naléhavého právního zájmu. Žalobce z výsledků výše popsaných řízení dovodil, že F. Z. nikdy nemusel podávat určovací žalobu a vždy se mohl domáhat výkonu rozhodnutí i proti majetku, který byl již ve vlastnictví jiného subjektu, přičemž se jednalo o chybu exekutora a průtahy a jiné problémy na straně F. Z. nelze přičítat žalobci.
9. Žalobce poté namítl, že došlo k extenzivnímu výkladu pojmu *výkon advokacie* a že se kárného provinění nedopustil. Zaujatý výklad tohoto pojmu znamená, že veškeré počínání v životě žalobce může být posuzováno jako kárné provinění v případě, že by mohlo dojít ke snížení důstojnosti advokátního stavu, a zakládá nerovné postavení advokáta s ostatními občany, protože mu neumožňuje adekvátně reagovat na profesní a životní situace z obavy, že by jeho počínání mohlo být považováno za snižování důstojnosti advokátního stavu. V případě porušení povinnosti jsou ostatní vystaveni pouze objektivnímu posouzení porušení těchto povinností, ale advokát je navíc vystaven i subjektivnímu názoru kárné komise při posouzení toho, co je vágně nazýváno výkonem advokacie a snížením důstojnosti advokátního stavu. Za situace, kdy žalobci mají být nadřazeny zájmy klienta nad jeho vlastní, nelze po něm spravedlivě požadovat, aby se stejně choval ke svému klientovi i k ostatním účastníkům sporu, resp. aby z „ustrašenosti“ svojí nečinností napomáhal protistraně. Jinak by advokát musel řešit dilema, zda zastupuje klienta tak, jak po něm vyžadují stavovské předpisy, a dokonce by nemohl hájit ani vlastní zájmy.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

10. Žalobce uvedl, že kárná komise dovodila, že se nejedná o provinění při výkonu advokacie, což se domnívá i žalobce s tím, že si není vědom ani toho, že by se dopustil snížení důstojnosti advokátního stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo podle žalobce zřejmé, že v něm nejsou postíženy všechny žalobcem tvrzené a prokazované skutečnosti a že velká část důvodů k uložení postihu je založena na subjektivních úvahách kárného senátu ohledně převodu obchodního podílu ve společnosti CH. a.s., okolnostech spojených s podnikatelským záměrem ohledně Nemovitostí a okolnostech kolem zaplacení kupní ceny za Nemovitosti. Žalobce měl za to, že zcela dostatečně doložil zaplacení kupní ceny, zaúčtování proběhlo slovenským daňovým poradcem Ing. K. a kárná komise zpochybnila tuto skutečnost na základě velmi subjektivního pohledu. Při dokazování bylo podle názoru žalobce opomenuto, že k poškození F. Z. nemohlo dojít, neboť v podstatě žalobce je největším věřitelem společnosti CH. a.s. z důvodu, že na něho byla postoupena pohledávka V. P. ze smlouvy o půjčce a smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 10. 4. 2006 s tím, že účinky vkladu zástavního práva nastaly téhož dne. F. Z. o existenci zástavního práva objektivně věděl, protože se podle žalobce snažil přesvědčit V. P., aby se ho vzdal. Výkon rozhodnutí zahájený po vzniku zástavního práva nemůže s ohledem na jistinu 5,2 mil. Kč a cenu Nemovitostí vést k uspokojení pohledávky F. Z. Tyto okolnosti byly podle názoru žalobce v napadeném rozhodnutí potlačeny, resp. mylně a zkresleně vyloženy.
11. Žalobce nesouhlasil s popisem vytykaného jednání v napadeném rozhodnutí, neboť z provedených důkazů vyplývá nesprávnost tohoto popisu, od počátku nebyl důvod, proč by F. Z. měl podávat jakoukoliv žalobu, a v rámci generálního inhibitoria měl exekutor postupovat v exekuci i proti Nemovitostem. F. Z. tedy podle žalobce nepřišel z titulu zavinění žalobce o žádnou možnost, natož o možnost pouze hypotetickou, když se jednalo o pochybení exekutora či dalších poradců. Na tom nemohl nic změnit fakt, že se Nemovitosti nenacházely ve vlastnictví společnosti CH. a.s. Pokud kárné provinění nespočívalo jen v poškození F. Z., ale také v tom, že žalobce učinil odporovatelný úkon s vědomím pohledávky F. Z. za klientem žalobce, pak s tímto tvrzením žalobce rovněž nesouhlasil, protože učinění odporovatelného úkonu bylo ve věci uplatnění nároků ze strany F. Z. zcela irelevantní s ohledem na generální inhibitorium, a postup, který F. Z. zvolil, nelze přičítat k tíži žalobce.
12. Žalobce přisvědčil tomu, že subjektivní názor na porušení povinnosti advokáta a jednání proti důstojnosti advokátního stavu se může v konkrétních případech lišit, avšak byl-li žalobce z taktických důvodů nápomocen převodu Nemovitostí společnosti CH. a.s. na společnost Y s. r. o., jednalo se o ochranu zájmů klienta, možná nad rámec povinností žalobce, ale rozhodně se nejednalo o neetické chování. Podle názoru žalobce nelze vyloučit, že by se klient žalobce mohl domáhat práva na náhradu škody v případě, že by žalobce neučinil vše, aby ochránil jeho oprávněné zájmy, tj. nárok na plnění ze zástavy prodejem Nemovitostí. Pak by se z opačné strany řešilo, zda žalobce jako advokát učinil vše, co pro ochranu klienta a jeho majetku mohl učinit. Žalobce se domníval, že nebylo jeho vinou, že F. Z. podlehl způsobu vedení věci žalobcem a domáhal se zbytečně určení vlastnictví, když mohl uspokojení dosáhnout přímou exekucí. Podle názoru žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě subjektivně posouzeného stavu věci a nebylo přihlédnuto k žádné skutečnosti tvrzené žalobcem.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce opakuje svoji obranu z dvoustupňového kárného řízení, která spočívá především v obsáhlém vylíčení složitých majetkových vztahů, v jejichž rámci žalobce učinil vytykané jednání, tj. odporovatelný úkon. Žalobce podle názoru žalovaného nerozporuje zjištěný skutkový stav, ale pouze vysvětluje, proč úkon učinil.
14. Ohledně právního hodnocení žalovaný shrnul, že podle tvrzení žalobce vytykané jednání nebylo učiněno v souvislosti s výkonem advokacie a že na toto jednání nedopadá extenzivní a nesprávný výklad pojmu *výkon advokacie*, avšak závěrem žaloby žalobce výslovně uvedl, že byl z taktických důvodů nápomocen převodu nemovitého majetku a že se podle jeho názoru jednalo o ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

zájmů klienta. Žalovaný poukázal na to, že žalobce již nevysvětlil, jak by úkon na ochranu zájmů klienta mohl být bez souvislosti s výkonem advokacie.

V. Replika žalobce

15. Žalobce setrval na tom, že se nedopustil žádného porušení povinnosti advokáta. Podstata stížnosti proti žalobci nemá skutkově žádnou příčinnou souvislost s jednáním žalobce a nejde tudíž o polemiku, zda se advokát dopustil jednání při výkonu advokacie či v souvislosti s ním, nebo se dopustil jednání jako soukromá osoba povoláním advokát, která poškozují advokátní stav, ale o zásadní polemiku nad hodnocením skutku v jeho příčinných souvislostech. Žalobce uvedl, že skutkové události, na jejichž základě se odehrálo „porušení povinností advokáta“, byly dlouhé, komplikované, plné podivných postav, trestněprávních aspektů, podivného vztahu advokátů a klientů a podivného rozhodování soudů.
16. Žalobce měl za to, že zejména zamítnutí druhé žaloby na určení rozhodnutím č. j. 14C 75/2012 – 143, které nabylo právní moci dne 8. 5. 2015, je důkazem toho, že stížnost proti žalobci byla zcela nedůvodná. Pokud žalobce volil v rámci řízení pod sp. zn. 14C 375/2008 nestandardní postupy, byly tyto na obranu klienta a neměly žádný vliv na možnost uspokojení pohledávky F. Z. v exekučním řízení, pokud by exekutor konal tak, jak mohl a měl. Pro žalobce bylo zásadní, že dosáhl zpětného zápisu zástavního práva ve prospěch V. P. v prvním pořadí.
17. Žalobce dále chronologicky shrnul okolnosti předmětného případu a uvedl, že s ohledem na usnesení Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 56 Co 375/2014 nepoškodil F. Z. a pouze sledoval zájmy klienta. F. Z. mohl být podle žalobce negativně postižen jen konáním exekutora a jestliže se nechal zmást prováděnými úkony až do chvíle zpětného zápisu zástavního práva ve prospěch V. P., pak byl naplněn záměr zastoupeného V. P. Stížnost na činnost žalobce byla použita jako nátlakový prostředek, aby žalobce omezil svoje snažení a nevykonával řádně advokacii. Žalobce měl za to, že celá věc byla posouzena hmotněprávně nesprávně a že nedošlo k porušení povinností advokáta.

VI. Jednání

18. Jednání ve věci se konalo dne 10. 9. 2020. Obě procesní strany na něm setrvaly na svých již dříve soudu prezentovaných procesních postojích a stanoviscích.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž byl povinen přihlídnout z moci úřední.
20. V posuzované věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 55.000 Kč za kárné provinění spočívající v závažném porušení povinnosti advokáta jednat čestně a svědomitě, povinnosti postupovat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a povinnosti poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, konkrétně v tom, že ačkoliv mu bylo známo, že F. Z. má pohledávku za společností CH. a.s., kterou exekučně vymáhá, uzavřel jako jediný jednatel a společník společnosti Y s. r. o. smlouvu o koupi Nemovitostí od společnosti CH. a.s., a to za dohodnutou kupní cenu 500.000 Kč, ačkoliv cena Nemovitostí byla vyšší, minimálně 1.141.120 Kč. Porušení povinností advokáta a stavovské etiky shledala kárná komise (včetně správního orgánu I. stupně) v tom, že zmíněný právní úkon byl odporovatelný.
21. Ze správního spisu (a z opakovaného potvrzení průběhu věci ze strany žalobce) vyplývá následující skutkový stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

22. Věřitel F. Z. měl na základě směnečného platebního rozkazu sp. zn. 3 Sm 139/2007 pohledávku za společností CH. a.s. ve výši 5.000.000 Kč. Věřitel se za účelem uspokojení pohledávky od roku 2008 domáhal určení vlastnictví Nemovitostí na povinné společnosti CH. a. s. od fyzické osoby V. P., na něhož byly Nemovitosti převedeny; v řízení žalované strany CH. a. s. a V.P. zastupoval žalobce jako advokát. Věřitel se právní mocí odvolacího rozsudku Krajského soudu v Ostravě dne 12. 12. 2011 domohl určení vlastnictví Nemovitostí ve prospěch povinné společnosti CH. a. s. Tato společnost však Nemovitosti prodala dne 8. 12. 2011 s právními účinky vkladu dne 12. 12. 2011 společností Y. s. r. o., jejímž jediným společníkem a jednatelem byl žalobce (a se sídlem ve Slovenské republice) za cenu 500.000 Kč. Žalobce k následným dotazům věřitele tvrdil, že k tomuto převodu došlo z důvodu, že společnost CH. a. s. nedisponovala finančními prostředky na rekonstrukci Nemovitosti, převedla je proto na Y. s. r. o. Žalobce rovněž informoval věřitele F. Z., že dojde k převodu obchodního podílu Y. s. r. o. ve výši 60 % na společnost CH. a. s., a po zhodnocení rekonstrukce Nemovitostí dojde k vyplacení finančních pohledávek z bonusu, který CH. a. s. obdrží, příp. není vyloučeno, že CH. a.s. obdrží Nemovitosti zpět.
23. Tyto skutečnosti byly v kárném řízení prokazovány žalobou věřitele F. Z. ze dne 14. 11. 2008, protokolem o jednání u Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 27. 10. 2009, sp. zn. 14 C 375/2008, rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 5. 4. 2011, č. j. 14 C 375/2008 – 174 potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 10. 2011, č. j. 8 Co 318/2011-234, emailovou komunikací F. Z. se soudním exekutorem Mgr. Františkem Gajdošem ze dne 24. 1. 2012, výpisem z katastru nemovitostí k Nemovitostem ze dne 29. 3. 2012, komunikací zástupce věřitele F. Z. se žalobcem v období od 20. 1. 2012 do 1. 3. 2012, kupní smlouvou na Nemovitosti mezi CH. a. s. a Y. s. r. o. ze dne 8. 12. 2011 včetně Dohody o poskytnutí bonusu ze dne 12. 12. 2011 mezi stejnými smluvními stranami, výdejovými doklady ze dnů 5. 12 a 8. 12. 2011 na celkovou částku 500.000 Kč a Smlouvou o převodu obchodního podílu za hodnotu 100 EUR ze dne 25. 6. 2012 mezi žalobcem jako společníkem Y. s. r. o. a CH. a. s.
24. Později po jednání kárné komise dne 23. 11. 2012 byly předloženy další podklady: znalecký posudek znalce Martina Vehovského ze dne 10. 5. 2012, č. 4969-86/2012 na cenu Nemovitostí na částku 2.575.450 Kč, smlouva o půjčce žalobce od společnosti Y. s. r. o. na částku 500.000 Kč ze dne 8. 12. 2011, za kterou rovněž jednal žalobce, příjmový doklad vystavený společností Y. s. r. o. dne 8. 12. 2011 na částku 500.000 Kč, dovolání ze dne 9. 2. 2012 proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 10. 2011, č. j. 8 Co 318/2011-234. Tyto důkazy byly provedeny na jednání kárné komise dne 17. 1. 2013. Po zrušení původního rozhodnutí kárné komise o vině žalobce byly tyto důkazy včetně nového posudku o ceně ze dne 25. 5. 2014, č. 44/3875/2014 znalce Ing. Rudolfa Kliky provedeny na jednání kárné komise dne 26. 5. 2014 (obsah posudku byl potvrzen výsledkem znalce na jednání dne 12. 9. 2014) – výsledná cena Nemovitostí 1.141.120 Kč.
25. Odvolací kárná komise dále dne 19. 2. 2016 provedla důkaz rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 14. 4. 2015, č. j. 14 C 75/2012 – 143. Z něj vyplývá, že žalobce F. Z. se ve věci žalobou ze dne 17. 4. 2012 znovu domáhal určení vlastnického práva. Poté co jeho žalobě okresní soud původně vyhověl a vlastníkem určil společnost CH. a.s., Krajský soud v Ostravě rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení tedy okresní soud vycházel ze závazného právního názoru Krajského soudu v Ostravě a dospěl k závěru, že žalobce F. Z. nemá naléhavý právní zájem na určení vlastnictví společností CH. a.s. To proto, že k uzavření kupní smlouvy mezi CH. a. s. a V.P. došlo ke dni 12. 12. 2011, tedy poté, co již společnosti CH. bylo doručeno usnesení o nařízení exekuce se zákazem nakládání s majetkem ze dne 9. 2. 2009, č. j. 29 Nc 2554/2008-13 a tato společnost tento zákaz porušila. Podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2350/2009 je oprávněn exekutor posoudit prejudiciálně otázku platnosti právního jednání a pokud dospěje k závěru, že po nařízení exekuce povinný v rozporu se zákazem převedl nemovitost na třetí osobu, exekuci prodejem provede, i když povinný není zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník nemovitostí, které mají být postiženy. Okresní soud shrnul, že

právě taková situace ve věci věřitele F. Z. nastala, ten tak nemá naléhavý právní zájem na určení vlastnictví.

26. Mezi stranami není z hlediska zjištěného skutkového stavu sporu o tom, že žalobce za společnost Y s. r. o. smlouvu o koupi Nemovitostí skutečně uzavřel, že si byl vědom existence pohledávky F. Z. za společností CH. a.s. a že na majetek společnosti CH. a.s. byla dlouhodobě vedena exekuce (z důvodu pohledávky věřitele F. Z.). Žalobce též (ač konfrontován s cenu dle znaleckých posudků) nijak nespornuje, že v kupní smlouvě dohodnutá kupní cena 500.000 Kč neodpovídala reálné ceně Nemovitostí.
27. Z hlediska soukromoprávního vztahu mezi věřitelem F. Z. a společností CH.a.s. je zřejmé, že se věřitel v rámci exekučního řízení nedomohl uspokojení své pohledávky, jíž by mohl dosáhnout alespoň poměrně právě z výtěžku prodeje (v letech 2009 – 2011, kdy došlo k převodu) Nemovitostí. To, že úkon převodu vlastnictví mohl eventuálně jako neplatný pominout soudní exekutor, bylo vyjasněno až v roce 2015 v rámci dalšího sporného řízení mezi věřitelem F. a společností Y. s. r. o. (majícím původ v roce 2012 právě v převodu Nemovitostí mezi CH. a.s. a Y. s. r. o.). Sporná je otázka právního posouzení jednání žalobce, jenž o existenci pohledávky F. Z. a snaze vymoci její uspokojení zjevně věděl a přesto se svým aktivním jednáním se společností CH. a. s. účastnil dalšího převodu Nemovitosti.
28. Stěžejní právní otázka ve věci je tedy ta, zda v tomto jednání žalobce lze spatřovat porušení povinností advokáta a tudíž kárné provinění.
29. Z ustanovení § 32 odst. 1 zákona o advokacii vyplývá, že *advokát je kárně odpovědný za kárné provinění.* Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanoví, že: „[k]árným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi [...] tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.“
30. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o advokacii pak platí, že: „[p]ři výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.“ Ustanovení § 17 zákona o advokacii stanoví, že: „[a]dvokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.“
31. Zákon o advokacii v několika svých ustanoveních tedy výslovně zmocňuje Českou advokátní komoru, aby stavovskými předpisy ukládala svým členům povinnosti a jejich neplnění stíhala jako kárné provinění. Podle čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), v rozhodném znění (dále jen „*etický kodex*“) pak platí, že: „[a]dvokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.“
32. Pro úplnost městský soud dodává, že z ustanovení § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii vyplývá, že *advokátovi lze za kárné provinění uložit pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem.*
33. Žalobce v žalobě zaprvé namítl, že odvolací kárný senát zaujal příliš extenzivní výklad pojmu *vykon advokacie.*
34. Touto otázkou se odvolací kárný senát zabýval na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se nejprve ztotožnil se správním orgánem I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí a pro úspornost na něj odkázal. Žalovaný zde uvedl, že v posuzovaném případě nešlo o případ jednání advokáta nesouvisející s výkonem advokacie, protože žalobce ve věci působil jako advokát, jako advokát získal informace o majetkových poměrech společnosti CH. a.s. a snaze F. Z. o uspokojení pohledávky z majetku této společnosti. Odvolací kárný senát poukázal na to, že na transakci se podílel žalobce jako právní zástupce dlužníka a že ve dvojím postavení advokáta-právního

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

zástupce dlužníka a současně zástupce společnosti CH. a.s., která nabyla od dlužníka Nemovitosti, nejednal čestně a svědomitě. Právní názor správního orgánu I. stupně vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Na str. 7 správní orgán I. stupně vyložil, že požadavky na etické jednání advokáta se netýkají jen poskytování právních služeb, ale mají přesah i do jeho soukromé sféry, což vyplývá z řady ustanovení etického kodexu, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003 – 47 i z rozhodovací praxe ČAK v kárných věcech. V daném případě však správní orgán I. stupně shledal, že je souvislost s poskytováním právních služeb zřejmá, neboť kdyby žalobce nezastupoval společnost CH. a.s. a V. P., neměl by příležitost či důvod uzavřít kupní smlouvu na Nemovitosti, tím méně za těchto podmínek a okolností.

35. Samotný zákonný pojem *výkon advokacie* je definován v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o advokacii: „[t]ento zákon upravuje podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty (dále jen „výkon advokacie“).“ Poskytováním právních služeb se pak podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona o advokacii rozumí: „zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Poskytováním právních služeb se rozumí rovněž činnost opatrovníka pro řízení ustanoveného podle zvláštního právního předpisu, je-li vykonávána advokátem.“
36. Oba správní orgány vhodně poukázaly na to, že podle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003 – 47, www.nssoud.cz, se požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti neuplatní pouze při výkonu advokacie, ale i pro soukromý život advokáta. Konkrétně je v citovaném rozsudku uvedeno, že: „[p]okud ustanovení § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání – advokacie určitým způsobem, pravidla profesionální etiky jej zavazují k určitému chování nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, přičemž hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů. Z těchto hledisek je třeba požadavky vymezené v čl. 4 odst. 1 pravidel, tedy všeobecné požadavky na poctivé, čestné a slušné chování advokáta chápat jako generální skutkovou podstatu pokrývající pravidla v celé jejich šíři. Požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým věřitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku apod.“ Městský soud k tomu uvádí, že v rozsudku ze dne 12. března 2009, čj. 6 Ads 73/2008 – 77, Nejvyšší správní soud tento závěr poněkud korigoval tak, že „Niméně stále platí, že vazba jednání, které se klade v kárném řízení za vinu, na výkon advokacie (byť v širokém pojetí) musí existovat. Přitom nelze přehlédnout, že některé povinnosti stanovené zákonem o advokacii advokátům předpokládají zcela zjevně zvýšenou míru vazby na výkon advokacie *stricto sensu*, tedy na přímé poskytnutí právní služby advokátem.“
37. Jak bylo spolehlivě vyjasněno ve správním řízení (a žalobce to ani nepopírá) žalobce zastupoval žalované strany společnost CH. a.s. a V. P. již v soudním řízení o žalobě věřitele F. Z. na určení, že vlastníkem Nemovitostí je společnost CH. a.s. (pravomocně skončeno v roce 2011). Z průběhu poskytování právních služeb v tomto sporu se žalobce dozvěděl, že F. Z. má za CH. a.s. pohledávku, kterou exekučně vymáhá, neboť právě to bylo motivací F. Z. k podání žaloby na určení vlastnického práva. Ze zjištěných skutkových okolností tedy jasně vyplývá, že žalobce jednal se znalostí informací, které se dozvěděl při výkonu advokacie.
38. Žalobce pak motivy pro jednání, za které byl ze strany odvolacího kárného senátu postižen, tj. právní úkon spočívající v uzavření smlouvy o koupi Nemovitostí mezi společnostmi Y s. r. o., za kterou jednal žalobce, a společností CH. a.s. v listopadu 2011, přibližuje např. na str. 5 žaloby, kde on sám uvedl, že: „[j]estliže byl žalobce z taktických důvodů nápomocen převodu nemovitého majetku [společnosti CH. a.s.] na společnost [Y.] s.r.o., jednalo se dle jeho názoru o ochranu zájmů svého klienta, možná nad rámec jeho povinností, [...]“ či z textu na str. 3 repliky žalobce k vyjádření žalovaného, kde žalobce uvedl, že: „[...] [F. Z.] nijak nepoškodil a sledoval tolik zájmy svého klienta. [...] Jestli se nechal [V. P.] zmást prováděnými úkony až do chvíle zpětného zápisu zástavního práva [V. P.], pak byl jen naplněn záměr zastoupeného [V. P.]“ Je poté tedy zřejmé, žalobce o potřebě učinit převod Nemovitostí věděl a chtěl tak učinit. Jednání žalobce tak bylo podle názoru městského soudu úmyslné se snahou ochránit zájmy klienta V. P., kterému žalobce přitom znovu poskytoval své právní služby.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

39. Žalobce tedy nejprve jako advokát – zástupce svého klienta společnosti CH. a. s. získal poznatky o existenci pohledávky věřitele F.Z. za jeho klientem. S úmyslnou snahou ochránit zájmy jiného svého klienta V. P. pak v pozici jednatele společnosti Y s. r. o. (avšak se znalostí informací získanými z výkonu advokacie) sjednal smlouvu o převodu vlastnického práva se společností CH. a.s. S ohledem na výše uvedené proto neměl městský soud žádné pochybnosti o tom, že žalobce při převodu Nemovitostí vykonával advokacii, neboť jednal na základě informací, které získal při zastoupení klienta v soudním řízení a jednal se záměrem poskytnout klientovi právní službu – tj. uskutečnit právní úkon převodu vlastnictví k Nemovitostem s úmyslem ochránit zájmy klienta.
40. K námitce, že výklad žalovaného k pojmu *výkon advokacie* vede k nerovnému postavení advokátů vůči ostatním občanům, městský soud uvádí, že tato nerovnost vyplývá z podstaty postavení žalobce jako advokáta. Právě postavení advokáta a úprava právními a stavovskými předpisy zavazuje žalobce k vyšším nárokům na chování, než jaké jsou kladeny na ostatní občany (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 Ads 41/2008 – 67, ve kterém se uvádí: „[p]ostavení stěžovatele jako advokáta jej tedy zavazuje naopak k mnohem vyššímu standardu chování a neumožňuje akceptovat u advokáta způsoby, které by snad byly omluvitelné jistými okolnostmi u účastníka řízení.“).
41. K námitce, že po žalobci, jehož zájmům jsou nadřazeny zájmy klienta, nelze požadovat, aby se choval stejně jako ke klientovi i k ostatním účastníkům sporu a z jakési „*ustrašenosti*“ případnou nečinností napomáhal protistraně, městský soud uvádí, že povinnost advokáta chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o advokacii není neomezená; advokát není pokyny klienta podle zmíněného ustanovení vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem, tj. advokát není povinen ani k ochraně jemu nadřazených zájmů klienta činit protiprávní úkony (jednání), včetně např. úkonů v rozporu s generálním inhibitoriem. Podle názoru městského soudu pak v těchto případech advokátovi nemůže ani vzniknout žádné dilema, jakým způsobem má zastupovat klienta tak, jak po něm požadují zákony a stavovské předpisy – advokát tak má činit v souladu s právními předpisy.
42. Městský soud tedy shledal, že žalovaný a ve shodě s tím i správní orgán I. stupně správně a v souladu se zákonem o advokacii a stavovskými předpisy vyložili a posoudili výchozí otázku, tj. že žalobce v projednávané věci jednal v souvislosti s výkonem advokacie. S ohledem na výše uvedené městský soud neshledal žalobní bod spočívající v údajně nepřipustně extenzivním výkladu pojmu *výkon advokacie* důvodným.
43. Městský soud poté nepřisvědčil ani žalobnímu bodu, ve kterém žalobce namítl, že mu nelze přičítat průtahy či problémy na straně věřitele F. Z. s uspokojením pohledávky, neboť ty byly způsobeny chybou exekutora, který nevyužil možnosti posoudit v rámci exekuce jako prejudiciální otázku platnost smlouvy o koupi Nemovitostí a provést exekuci prodejem Nemovitostí, ačkoliv se nenacházely ve vlastnictví povinné společnosti CH. a.s., zatíženém generálním inhibitoriem. Oprávněný F. Z. tedy podle názoru žalobce neměl důvod podávat žaloby na určení vlastnického práva.
44. Ke shodné odvolací námitce odvolací kárný senát uvedl na str. 7-8 napadeného rozhodnutí, že: „[j]e nesporné, že kárně obviněný se skutku dopustil a je také nesporné, že v důsledku toho bylo [F. Z.], minimálně částečně, znemožněno uspokojit svoji pohledávku. To, že faktickou realizací tohoto uspokojení mohl dosáhnout cestou exekuce, kterou exekutor z nejasných důvodů nerealizoval, čímž by fakticky vyjádřil neplatnost převodu, není pro posouzení z hlediska kárného řízení zásadní skutečností. Nebýt údajného pochybení exekutora, nastala by situace, kdy by újma [F. Z.] byla minimálně zčásti reparována, ovšem zcela bez přičinění kárně obviněného, jebož jednání vedlo zcela opačným směrem. Na podstatě věci, tedy na tom, že kárně obviněný zastupoval účastníky původního sporu o určení vlastnictví, velmi dobře věděl o tom, že společnost CH. a.s. je zadlužená, a minimálně mohl předpokládat, že je proti ní vedena exekuce a že tedy uspokojení pohledávky [F. Z.] bude v případě, že společnost prodá svůj majetek, významně ztíženo nebo vyloučeno, avšak přesto se na této operaci podílel na straně společnosti a tedy s vědomím, že [F. Z.] poškodí, se nic nemění.“

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

45. Městský soud se s posouzením odvolací námitky ze strany odvolacího kárného senátu plně ztotožnil. Jednání žalobce vedlo podle názoru městského soudu ke zhoršení postavení oprávněného F. Z. v několika směrech.
46. Jednání žalobce přinejmenším ztížilo postup exekutora v exekučním řízení, konkrétně tím, že postavilo exekutora do procesně složitější a rizikovější situace, kdy exekutor – postupoval-li by tak, jak tvrdí žalobce, že postupovat měl – by musel vyřešit otázku, zda může postihnout výkonem rozhodnutí Nemovitosti, jejichž formálním vlastníkem podle zápisu v katastru nemovitostí nebyl povinný. Tato otázka přitom nebyla předem nijak zřejmá a záležela na posouzení sporných otázek. Sám Okresní soud v Novém Jičíně otázku určení vlastnictví v prvním případě posoudil pravomocně po 4 letech, v případě druhém po 3 letech. Výsledný závěr okresního soudu, že v projednávané věci není právní zájem věřitele F. Z. a že věřiteli náleží další prostředek právní ochrany navíc vyřešil až soud v průběhu řízení o určení vlastnictví tj. několik let po samotném převodu vlastnictví. Při samotném převodu takové vyřešení otázky žalobce nemohl předvídat, ostatně kupní smlouva byla uzavřena již 8. 12. 2011 neprodleně po rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 10. 2011. Pokud by žalobce skutečně vycházel z vědomí, že převod vlastnictví na společnost Y. s. r. o. by z hlediska uspokojení pohledávky F. Z. v exekučním řízení nevyvolal právní účinky, postrádalo by uskutečnění takového převodu zcela smysl, ať už by byl motiv pro jednání žalobce jakýkoliv.
47. V těchto skutkových okolnostech je tedy obhajoba, v níž žalobce odmítá, že by po převodu vlastnictví k Nemovitostem došlo ke ztížení vymahatelnosti pohledávky F. Z., zcela nedůvodná. Žalobce svými tvrzeními v konfrontaci se skutkovými zjištěními nijak nevyvrací závěr žalovaného, že byla ztížena vymahatelnost pohledávky a naopak svědčí tomu, že skutečným úmyslem jednání žalobce bylo pouze převést vlastnictví k Nemovitostem bez ohledu na budoucí osud vymahatelnosti pohledávky věřitele F. Z.
48. Jednání žalobce navíc mělo vést ke zpětnému zápisu zástavního práva na Nemovitosti ve prospěch V. P., díky čemuž by byl V. P. jako konkurující věřitel společnosti CH. a.s. oproti F. Z. lépe zajištěn. Lepšího zajištění pohledávky zástavního práva svým jednáním si byl žalobce rovněž vědom, když na str. 3 žaloby uvedl, že: „[j]estliže by [F. Z.] provedl výkon rozhodnutí, nebyl by již pozdější zápis zástavního práva ve prospěch [V. P.] ke ničemu, neboť ten by se již svého práva nikdy nedomohl“, a na str. 3 repliky k vyjádření žalovaného uvedl, že: „[j]estli se nechal [F. Z.] zmást prováděnými úkony až do chvíle zpětného zápisu zástavního práva [V. P.], pak byl jen naplněn záměr zastoupeného [V. P.]“
49. Navíc společnost Y s. r. o. získala Nemovitosti za kupní cenu 500.000 Kč (tj. za cenu o minimálně 641.120 Kč nižší, než kolik činí cena stanovená znalcem Ing. R. K. podle znaleckého posudku ze dne 25. 5. 2014, č. 44/3875/2014). Městský soud podotýká, že v kárném řízení byl zjištěn rozdíl v cenách v závislosti na znaleckém posudku – jiný znalec M. V. totiž ohodnotil Nemovitosti částkou ještě vyšší (ca 2.575.450 Kč). Rozhodující pro projednávanou věc je ale to, že finanční prostředky získané z transakce (500.000 Kč) byly rozhodně nižší, než měla být hodnota Nemovitostí, věřitel by se tedy nemohl případně domoci uspokojení ani z finančních prostředků získaných z uskutečněného prodeje za odhadní cenu.
50. Žalobce dále namítl, že byla pomínuta okolnost, že k poškození F. Z. nemohlo dojít, protože sám žalobce je největším věřitelem společnosti CH. a.s., neboť na něj byla postoupena pohledávka V. P. ze smlouvy o půjčce s jistinou 5.250.000 Kč a smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 10. 4. 2006 s účinky vkladu zástavního práva k témuž dni.
51. Městský soud ze spisu vedeného Českou advokátní komorou zjistil, že žalobce tuto námitku neuplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ale předtím v odvolání proti prvnímu kárnému rozhodnutí kárné komise ve stejné věci ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. K 98/2012, které bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím odvolacího kárného senátu ze dne 11. 2. 2014, sp. zn. K 98/2012. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (tedy později) žalobce uvedl, že: „*kárný*

senát vůbec ve věci nezohlednil tu skutečnost, že zastupuje pana [V. P.], který je věřitelem společnosti [CH. a.s.] a jeho zástavní právo je zapsáno od roku 2006 v katastru nemovitostí.”

52. Na tuto námitku žalovaný výslovně nereagoval, nicméně v odůvodnění opakovaně a srozumitelně vyložil stěžejní závěr, že kárné provinění žalobce spočívá v tom, že převod vlastnictví k Nemovitosti provedl jako odporovatelný po zahájení exekučního řízení a zrovna ve vztahu k Nemovitostem, které byly již během exekučního řízení dokonce dvakrát převedeny z povinné společnosti CH. a. s. na nového vlastníka.
53. Městský soud předně konstatuje, že žalobce nijak nedoložil, že na něho (a kdy přesně) byla postoupena pohledávka V. P. ze smlouvy o půjčce a smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 10. 4. 2006 včetně dalších okolností a podmínek postoupení pohledávky (např. zda tak bylo za úplatu či bezúplatně), a to ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před městským soudem. Jediné nezpochybněné zůstává vylíčené zjištění žalovaného o jednání žalobce, který provedl úkony k převodu vlastnictví na společnost, v níž byl jednatelem žalobce, to pod tíhou probíhající exekuce, bezprostředně po předchozím určení vlastnictví původního vlastníka povinné společnosti CH. a. s. a toto jednání bylo motivováno zájmem klienta (což přiznal i žalobce). Žalovaný zkrátka nepovažoval za prokázané, že žalobce jednal právě tak, jak tvrdil a pozbývalo významu, aby se žalovaný zabýval hodnocením toho, jaký význam měla mít skutečnost, že V. P. byl zástavním věřitelem CH. a. s. a jaký vliv měla mít tato skutečnost na právní osud vymahatelnosti pohledávky F. Z. za společností CH. a. s.
54. Podle názoru městského soudu bylo prokázáno, že jednáním žalobce ve výsledku vedlo ke zhoršení právního postavení F. Z. a ke snížení jeho naděje na uspokojení pohledávky. Na uvedeném zhoršení postavení žalobce pak podle názoru městského soudu nemůže nic změnit skutečnost, že exekutor měl možnost posoudit v rámci exekuce jako prejudiciální otázku platnost smlouvy o koupi Nemovitostí a provést exekuce prodejem Nemovitostí, ačkoliv se nenacházely ve vlastnictví povinné společnosti CH. a.s. Městský soud navíc považuje tuto obranu žalobce za bezmála neslušnou, neboť žalobce fakticky obhajuje vlastní protiprávní jednání poukazem na to, že mu jej třetí osoba svým právně bezchybným postupem správně měla překazít. Městský soud zdůrazňuje, že žalobce byl shledán kárně vinným za jednání, které bylo odporovatelné. Z tohoto důvodu je bez významu, zda tuto odporovatelnost (neúčinnost) jednání měl vyslovit obecný soud či soudní exekutor. S ohledem na výše uvedené tedy městský neshledal důvodným ani žalobní bod, ve kterém žalobce namítl, že průtahy či problémy na straně F. Z. s uspokojením jeho pohledávky vůči společnosti CH. a.s. nelze přičítat žalobci, neboť byly způsobeny chybou exekutora.
55. Žalobce na str. 4 žaloby pak již jen velmi obecně namítl, že **a)** si není vědom toho, že by se dopustil svým jednáním snížení důstojnosti advokátního stavu, **b)** v napadeném rozhodnutí nejsou zohledněny všechny tvrzené a prokazované skutečnosti, **c)** velká část důvodů k uložení kárného postihu je založena na subjektivních úvahách správních orgánů ohledně převodu obchodního podílu ve společnosti CH. a.s., okolnostech podnikatelského záměru s Nemovitostmi a zaplacení kupní ceny a **d)** řádně doložil uhrazení kupní ceny, což lze zpochybnit jen na základě velmi subjektivního pohledu, což kárná komise činí. Žalobce těmito výtkami uplatnil vůči napadenému rozhodnutí námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
56. Městský soud se těmito námitkami zabýval v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31).
57. To, v čem vnímá jednání žalobce jako snížení důstojnosti advokátního stavu, vyložil správní orgán I. stupně na str. 7-8 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zde uvedl, že jednání žalobce vzbuzuje dojem, že advokacie je složena z jedinců ochotných a schopných podílet se na „odklánění“ majetku z dosahu oprávněných věřitelů způsobem ne-li protiprávním, tedy alespoň vrcholně neetickým. S tímto hodnocením se městský soud ztotožnil. Jestliže věřitel na uspokojení své pohledávky postižením Nemovitostí nedosáhne (resp. je mu uspokojení zásadně ztíženo) proto,

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

že tyto Nemovitosti byly za neobvykle nižší cenu ještě před postižením exekucí obratem převedeny odporovatelným (neúčinným) právním jednáním advokáta, který dlužníka zastupoval ve sporu o vlastnictví, na společnost, jejímž jednatelem je právě tento advokát, nelze na takové jednání ani nahlížet jinak, než tak, že žalobce nejednal čestně a svědomitě a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu (tj. nedodržel pravidla profesionální etiky citovaná výše).

58. Městský soud pak neshledal, že by správní orgány opomněly některou žalobcem tvrzenou skutečnost, a neshledal ani vadu v úvahách ohledně tvrzených skutečností o převodu obchodního podílu ve společnosti CH. a.s. či okolnostech podnikatelského záměru s Nemovitostmi a zaplacení kupní ceny.
59. Posouzení každého případu nutně vyžaduje určitou míru subjektivních úvah k hodnocení zjištěných okolností případu (na základě provedených důkazních prostředků, tvrzení účastníků) a k jeho právní kvalifikaci; podstatné z hlediska městského soudu je, aby orgán postupoval logicky, zohlednil všechny relevantní okolnosti a tvrzení a svoji úvahou nevybočil ze zákonných mezí. Žalobce v řízení navrhl relativně ucelenou verzi skutkového děje o svém jednání, o motivech a důvodech tohoto jednání a k tomu kárné komisi předložil podklady, z nichž rozhodné skutečnosti měly vyplývat a podpořit jeho verzi. Tyto důkazy však neposkytují obhajobě žalobce dostatečnou skutkovou oporu. Kupní smlouva z 8. 12. 2011 samotná neobsahuje mimo formálně nezbytných náležitostí žádné objasnění motivů převodu (např. vícestranné prohlášení, další závazky, podmínky a povinnosti související s převodem a existující pohledávkou atp.) a může prokázat pouze tolik, že k převodu skutečně došlo. Městský soud podotýká, že ač žalovaný opakovaně argumentoval tím, že V.P. (jako klient žalobce) byl zástavním věřitelem společnosti CH. a.s. (též klienta žalobce), okolnosti zástavní smlouvy žalobce neprokázal ani v kárném řízení, ani v řízení před soudem. Zůstalo tedy např. nevyjasněno, proč, pokud byl V.P. věřitelem společnosti CH. a.s., nerealizoval výkon svého zástavního práva (zapsaného v roce 2006) dříve než v závěru roku 2011. Krom uvedeného z LV vedeného k Nemovitosti předloženého v kárném řízení dne 13. 4. 2012 vyplývá, že k Nemovitosti bylo zřízeno soudcovské (tj. nikoliv smluvní) zástavní právo; podle obsahu vyjádření žalobce ze dne 11. 6. 2012 (č. l. 11 kárného spisu) se mělo jednat o zajištění pohledávky B. P., zástava však správně měla být podle názoru žalobce již v této době vymazána pro vyplacení exekuce. Dále, pokud žalobce předkládal smlouvu o převodu obchodního podílu 60 % společnosti Y. s. r. o. (tj. nového vlastníka Nemovitosti) ve prospěch společnosti CH. a. s. (tj. původního vlastníka Nemovitosti), ani v kárném řízení žalobce neprokázal, že k realizaci tohoto převodu skutečně došlo (i v rámci kárného řízení byl dne 26. 5. 2014 stále jako jediný společník veden pouze žalobce a změna nebyla doložena ani později). Pokud tedy žalobce v kárném řízení poukazyval na to, že by věřitel F. Z. mohl domoci uspokojení své pohledávky postižením obchodního podílu povinné společnosti CH. a. s. ve společnosti Y. s. r. o. i tato obhajoba postrádala reálný skutkový základ.
60. Kárná komise (a později odvolací kárná komise) v rámci volného hodnocení zajištěné důkazy a zjištěné (prokázané) skutečnosti hodnotila jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a své hodnocení vyložila v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z výsledných úvah pak přirozeně vyplývají (podle názoru městského soudu zcela logické) skutečnosti, které má žalovaná za prokázané, které nikoliv a rovněž závěry, pro které žalovaná obhajobu žalobce neshledala důvodnou. Vzhledem k tomu, že žalované rozhodnutí poskytuje zcela srozumitelné rozhodovací důvody, městský soud je poté mohl přezkoumat, jak bylo vyloženo již výše. Městský soud celkově tedy neshledal, že by žalované rozhodnutí bylo snad nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, jak žalobce namítl výše.
61. Pokud jde o otázku uhrazení kupní ceny, městský soud uvádí, že správní orgány nedospěly k závěru, že žalobce kupní cenu neuhradil; správní orgán I. stupně pouze uvedl, že *okolnosti dávají za vznik pochybnostem, zda k platbě skutečně došlo* (str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že základem kárné odpovědnosti pro postih žalobce vůbec nebyla skutečnost, že žalobce neuhradil kupní cenu za Nemovitosti, ale nanejvýše to, že tato cena sjednaná byla nižší,

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.

nežli cena odhadní, městský soud neshledal posouzení otázky uhrazení kupní ceny relevantní pro posuzovanou věc.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl v řízení procesní úspěch. Městský soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by žalovanému vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 10. září 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Šenkeříková.